

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA UOKiK W GDAŃSKU**

RGD.410-1/05/AW

Gdańsk, dnia 30 listopada 2005r.

DECYZJA Nr RGD.41/2005

I. Na podstawie art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2003r. Nr 86, poz. 804, ze zm.) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. nr 18 poz. 172 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego wszczętego z urzędu w sprawie zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencję, polegającego na podpisaniu w dniu 26 stycznia 2001r. przez SPWSZ w S(...) i przedsiębiorcę K.Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą FH-U w S(...) umowy najmu, w której najemca zastrzegł sobie wyłączność sprzedaży obuwia ochronnego na terenie SPWSZ w S(...)

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:
po zobowiązaniu się przez:

- SPWSZ w S(...) do: rezygnacji z zapisu o wyłączności w kolejnych sporządzanych aneksach do umowy z dnia (...) oraz następnych umowach na sprzedaż obuwia ochronnego na terenie Szpitala oraz do nie umieszczania klauzuli o wyłączności w zawieranych w przyszłości porozumieniach, umowach,
- przedsiębiorcę K.Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą FH-U w S(...) *„do rezygnacji w kolejnych aneksach do umowy z dnia (...) lub umowach następnych z postanowienia, w którym zastrzega sobie wyłączność sprzedaży obuwia ochronnego na terenie SPWSZ w S(...) oraz nie zawierania podobnych porozumień w przyszłości „*

nakłada się na SPWSZ w S(...) i przedsiębiorcę K.Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą FH-U w S(...), obowiązek przestrzegania tych zobowiązań w przyszłości.

II. Na podstawie art. 11a ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nakłada się na SPWSZ w S(...) i przedsiębiorcę K.Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą FH-U w S(...) obowiązek złożenia w terminie do dnia 15 grudnia 2005r. informacji o stopniu realizacji zobowiązań.

Uzasadnienie

Organ antymonopolowy otrzymał z Biura Rzecznika Konsumentów w S(...) sygnał prasowy pt. *„Wojna o papcie”*, w treści którego zawarto informacje, że (karta akt nr 1):

- ✓ SPWSZ w S(...) *zabronił kioskarzom zlokalizowanym na terenie obiektu sprzedaży ochraniaczy na obuwiu;*
- ✓ *na każdym oddziale goście muszą zakładać na buty ochronne kapcie, które można było kupić w specjalnych automatach montowanych na oddziałach albo w kioskach; ochraniacze w automatach zapakowane w plastikowych pojemniczkach kosztują 1zł, zaś w kioskach sprzedawane bez opakowania w cenie 50 gr;*
- ✓ *Pan Dariusz Bronowicki, który dzierżawi od Pomorskiego Oddziału w S(...) „RUCH” SA w Warszawie kiosk na szpitalnym dziedzińcu, otrzymał od dyrekcji SPWSZ pismo w sprawie zaprzestania sprzedaży ochraniaczy pod groźbą wypowiedzenia umowy na prowadzenie działalności;*
- ✓ *SPWSZ uzasadnia swoje wystąpienia do kioskarzy tym, iż podpisał z F.H.U. K.Z. w S(...) umowę na wyłączność w sprzedaży ochraniaczy, oraz tym, że na automatach zarabia więcej niż na dzierżawie miejsca pod kiosk;*
- ✓ *w szpitalu na P(...), gdzie firma Pana Z. także ma automaty, dyrekcja placówki dopuszcza konkurencję, pozostawiając możliwość wyboru konsumentom.*

W związku z tym, postanowieniem nr 45 (k. 3) zostało wszczęte postępowanie wyjaśniające w sprawie ustalenia, czy zasady zaopatrywania się przez SPWSZ w S(...) (zwany dalej: Szpital lub SPWSZ w S(...)) w ochraniacze obuwia oraz obowiązujące zasady ich dystrybucji na terenie Szpitala nie stanowią naruszenia przepisów ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2003r. Nr 86, poz. 804, ze zm.) zwanej dalej ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów lub zamiennie ustawą antymonopolową.

Szpital w swoich wyjaśnieniach (k. 5-6) wskazał, że w 1998r. kiedy rozważał kwestię zabezpieczenia oddziałów w obuwiu ochronne, brał pod uwagę dwie możliwości rozwiązania tego problemu:

- samodzielne zaopatrywanie oddziałów w ochraniacze, co wiązałoby się z koniecznością zatrudnienia osób, które zajmowałyby się dystrybucją i pobieraniem opłat,
- umożliwienie prowadzenia sprzedaży ochraniaczy na obuwiu firmie z zewnątrz.

Szpital wybrał wariant drugi, gdyż z jednej strony nie wiązał się on z ponoszeniem kosztów, a z drugiej pozwalał na osiągnięcie korzyści finansowych. Po ogłoszeniu naboru ofert wpłynęła propozycja K.Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą FH-U w S(...) (zwanej dalej F.H.U. K. Z.), która zaproponowała zastosowanie nowatorskiej (wówczas) formy sprzedaży jednorazowego obuwia ochronnego, jak również zobowiązała się do obsługi i konserwacji automatów oraz do bieżącego usuwania zużytego obuwia. Ponadto zaproponowała ona korzystną opłatę za najem powierzchni pod automaty. Ponieważ do Szpitala nie wpłynęły inne oferty zdecydowano się podpisać umowę z FH-U K. Z.

Z uwagi na znaczne nakłady, jakie trzeba było poczynić dla realizacji umowy, związane z koniecznością zainwestowania w automaty, ich montaż oraz bieżącą obsługę, Szpital zdecydował się udzielić firmie wyłączność na sprzedaż obuwia ochronnego na jego terenie, co zostało zawarte w § 7 umowy z dnia 26 stycznia 2001r.

Zebrane w toku postępowania wyjaśniającego informacje dały podstawę do przyjęcia, iż działania Szpitala w zakresie przyznania Najemcy praw wyłącznych do dystrybucji obuwia ochronnego, mogły stanowić naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, stąd też postanowiono o wszczęciu z urzędu postępowania antymonopolowego w sprawie zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencję, polegającego na podpisaniu przez SPWSZ w S(...) i F.H.U. K. Z. w dniu 26 stycznia 2001r. umowy najmu, w której Najemca zastrzegł sobie wyłączność sprzedaży obuwia ochronnego na terenie SPWSZ w S(...) (§7 umowy), pod zarzutem naruszenia art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Szpital w korespondencji kierowanej do Urzędu poinformował, że:

- „*umowa z F.H.U. K. Z. wygasła z dniem 31 grudnia 2004r., a przy podpisaniu nowej umowy zapis o wyłączności sprzedaży zostanie wyeliminowany*” (k. 15);
- „*sporządzając nową umowę na sprzedaż obuwia ochronnego na terenie Szpitala, nie umieści zapisu o wyłączności*” (k. 27).

Również i F.H.U. K. Z. zobowiązał się do zaniechania zarzucanej praktyki (k. 29).

W trakcie postępowania antymonopolowego strony porozumienia nadesłały zobowiązania o następującej treści:

1. „*Samodzielny Publiczny Wojewódzki Szpital Zespólny w S(...) zobowiązuje się do rezygnacji z zapisu o wyłączności w kolejnych sporządzanych aneksach do umowy z dnia 26.01.2001r. oraz następnych umowach na sprzedaż obuwia ochronnego na terenie Szpitala. Ponadto Szpital zobowiązuje się do nie umieszczania klauzuli o wyłączności w zawieranych w przyszłości porozumieniach, umowach*” (k. 36);
2. F.H.U. K.Z. w S(...): „*zobowiązuję się do zaniechania określonych działań, tj. w szczególności do rezygnacji w kolejnych aneksach do umowy z dnia 26.01.2001r. lub umowach następnych z postanowienia, w którym zastrzegam sobie wyłączność sprzedaży obuwia ochronnego na terenie SPWSZ w S(...) oraz nie zawierania podobnych porozumień w przyszłości*” (k. 37).

Dowodem realizacji zobowiązania jest nadesłany przez Szpital aneks nr 4 z dnia 12 maja 2005r. do umowy z dnia 26 stycznia 2001r.; w jego § 3 strony ustaliły, że dotychczasowy § 7 umowy uległ wygaśnięciu, natomiast w § 4 umowę przedłużono na okres 01.01.2005r. – 31.12.2007r. (k. 31-32).

Przeprowadzone przez organ antymonopolowy postępowanie dowodowe pozwoliło na ustalenie następującego stanu faktycznego:

Przedsiębiorca K.Z. działalność gospodarczą pod nazwą FH-U w S(...) prowadzi od 1988r. na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta S(...) pod numerem (...) pod nazwą FH-U K.T.Z. Przedmiotem działalności gospodarczej jest:

- pozostała sprzedaż hurtowa niewyspecjalizowana,
- sprzedaż detaliczna w niewyspecjalizowanych sklepach z przewagą żywności, napojów i wyrobów tytoniowych,
- sprzedaż detaliczna artykułów nieżywnościowych w wyspecjalizowanych sklepach, gdzie indziej niesklasyfikowana,

- wykonywanie pozostałych robót budowlanych wykończeniowych,
- budownictwo ogólne,
- pozostała działalność rozrywkowa, gdzie indziej nie sklasyfikowana,
- telefonia stacjonarna i telegrafia,
- restauracja,
- pozostałe placówki gastronomiczne,
- przygotowanie i dostarczanie żywności dla odbiorców zewnętrznych (catering).

Współpraca Szpitala z F.H.U. K. Z. rozpoczęła się w 1998r. i trwa do chwili obecnej w oparciu o następujące umowy najmu (k. 7-12, 32):

- z dnia 16 grudnia 1998r., w przedmiocie najmu powierzchni przeznaczonej na zlokalizowanie automatów samosprzedających obuwie ochronne – umowę zawarto na czas nieokreślony,
- z dnia 26 stycznia 2001r., w przedmiocie najmu powierzchni przeznaczonej na zlokalizowanie 15 automatów samosprzedających obuwie ochronne znajdujących się na oddziałach i izbach przyjęć – umowa była zawarta na okres od 01.02.2001r.-31.12.2001r., a następnie aneksem nr 1 z dnia 02 stycznia 2002r. przedłużona do 31.12.2004r. z możliwością dokonania dalszych zmian. W dniach 21 stycznia 2003r., 26 stycznia 2004r. i 12 maja 2005r. do umowy zawarto aneksy odpowiednio nr 2, nr 3 i nr 4,
- dnia 12 maja 2005r. do umowy z dnia 26 stycznia 2001r. strony zawarły aneks nr 4 ; w jego § 3 strony ustalono, że dotychczasowy § 7 umowy uległ wygaśnięciu, natomiast w § 4 przedłużono umowę na okres 01.01.2005r. – 31.12.2007r.

W dniu 10.12.2003r. Szpital zawarł umowę najmu gruntu o powierzchni 7,00 m² na terenie SPWSZ z „RUCH” S.A. w Warszawie Oddział Pomorski w S(...) na okres 01.12.2003r. – 30.11.2006r. (k. 13).

Na terenie Szpitala działalność gospodarczą prowadzą następujący przedsiębiorcy (k. 13, 15-22):

- ✓ Firma Handlowo-Usługowa „SKORPION” z S(...) – sklep spożywczy,
- ✓ Monika Drzewiecka z P(...) – cukiernia,

a także, co wynika z nadesłanej umowy najmu z dnia 10 grudnia 2003r.:

- ✓ „RUCH” S.A. w Warszawie Oddział Pomorski w S(...).

Zebrany materiał dowodowy wskazuje, że spośród ww. przedsiębiorców jedynie najemca kiosku „RUCH” prowadził sprzedaż obuwia ochronnego. W automatach FH-U K. Z. w S(...) ochraniacze kosztowały 1zł, a w kiosku „RUCH” 50 groszy.

Szpital występował do Kiosku „RUCH” z pismem, w którym prosił „*po raz kolejny o bezzwłoczne zaprzestanie sprzedaży ochraniaczy na obuwie*”, w uzasadnieniu wskazał, że ma „*podpisaną umowę z FH-U K.Z., która ma wyłączność sprzedaży ochraniaczy na obuwie w automatach samosprzedających, znajdujących się na wszystkich oddziałach szpitalnych i izbach przyjęć*”, poinformował także, iż „*w przypadku nie respektowania powyższego, zostanie (...) zerwana umowa dzierżawy gruntu zgodnie z § 10 Umowy Najmu z dnia 10.12.2003r.*” (k. 28).

Mając na uwadze zebrany materiał dowodowy, Prezes Urzędu zważył, co następuje:

SPWSZ w S(...) i F.H.U. K. Z. został postawiony zarzut naruszenia art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, tj. zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencję polegającego na podpisaniu w dniu 26 stycznia 2001r. umowy najmu, w której najemca zastrzegł sobie wyłączność sprzedaży obuwia ochronnego na terenie SPWSZ w S(...) (§7 umowy).

Zastosowanie przepisów ustawy następuje w sytuacji zagrożenia interesu ogólnospołecznego w zakresie przez nią chronionym, wtedy, gdy skutkami zakazanych działań dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku, względnie, gdy działania te wywołują na nim inne niekorzystne zjawiska.¹

Niewątpliwie przedmiot niniejszego sporu dotyka materii interesu publicznego, bowiem skutkami działań stron porozumienia mogą być dotknięci nie tylko przedsiębiorcy prowadzący lub mogący prowadzić na terenie Szpitala sprzedaż ochroniaczy na obuwie, a także przede wszystkim – poza pacjentami i personelem szpitala – osoby przebywające na jego terenie w celu odwiedzenia chorych. Osoby te, stojąc przed koniecznością używania w placówkach lecznictwa zamkniętego specjalnego obuwia nabywanego na ich koszt, pozbawione zostały – wobec wprowadzenia zasad wyłączności sprzedaży – możliwości wyboru, innego – niż właściciel automatów – dostawcy, oferującego ten sam towar po niższych cenach.

SPWSZ w S(...) i F.H.U. K. Z. są przedsiębiorcami w rozumieniu art. 4 ust.1 lit. a) ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z tym przepisem w związku z art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą o swobodzie działalności gospodarczej”, przez „przedsiębiorcę” rozumie się osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną nie będącą osobą prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej.

Szpital prowadząc działalność zarobkową traktowany jest jako przedsiębiorca w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, ponadto świadcząc usługi zdrowotne, które są usługami o charakterze użyteczności publicznej jest również przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 1 lit a) ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i podlega jej rygorom.

Stosownie do przepisu art. 4 pkt 11 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów „*ilekroć w ustawie jest mowa o konsumentach, należy przez to rozumieć konsumenta w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964r. – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.)*”. Zgodnie z przepisem art. 22¹ K.c. „*za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej nie związanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową*”. Nie ulega więc wątpliwości, że osoby przebywające na terenie Szpitala – za wyjątkiem pacjentów i personelu – nabywające obuwie ochronne są konsumentami.

---

¹ Wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 24 stycznia 1991r., sygn. akt XV Amr 8/90

Uczestnicy porozumienia ustanowili zasady, na mocy których żaden inny, niż skarżony F.H.U. K. Z., przedsiębiorca nie mógł rozprowadzać obuwia ochronnego. Obwarowania te dotyczyły również i tych przedsiębiorców prowadzących na terenie Szpitala, w sposób legalny, działalność gospodarczą. Z wielu odwiedzających Szpital po raz pierwszy, nie ma świadomości, że aby poruszać się po jego terenie, należy nabyć przed wejściem obuwie ochronne, a dla osób częściej wizytujących swoich bliskich, hospitalizowanych w tej placówce każdorazowa konieczność zakupu tego obuwia może stanowić – w zależności od sytuacji życiowej – odczuwalną w comiesięcznych wydatkach pozycję. Stąd też nie bez znaczenia było dla nich, czy za rzecz jednorazowego użytku zapłacą 1 zł, czy kwotę o połowę niższą, którego to wyboru, poprzez kwestionowane porozumienie konsumenci zostali pozbawieni i co uzasadniało podjęcie przez organ antymonopolowy działań przewidzianych ustawą.

Warunkiem koniecznym zastosowania ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz wyciągnięcia ewentualnych sankcji wobec przedsiębiorcy naruszającego jej przepisy jest ustalenie rynku, rozumianego nie jako ogólna kategoria ekonomiczna, ale rynku właściwego w danej sprawie, tzw. rynku relewantnego, z wyznaczeniem jego podstawowych elementów, tj. wymiaru przedmiotowego (towar, usługa), fazy obrotu (zbyt, hurt, detal), funkcji strony rynku (podaż, popyt), terytorium oraz czasowego aspektu obrotu. Brak jednoznacznej identyfikacji w odniesieniu do choćby jednego z powyższych elementów uzasadnia, iż przynajmniej zasadniczo, przedmiot postępowania może być rozpatrywany w kontekście kilku odrębnych rynków.

Zgodnie z art. 4 pkt 8 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – rynkiem towarów, *który ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji.* Mówiąc o rynku właściwym, określa się rynek w ujęciu produktowym i geograficznym.

Rynek w znaczeniu przedmiotowym odnosi się do towarów w rozumieniu art. 4 pkt 6 ustawy antymonopolowej (m.in. rzeczy, usługi).

Przy wyznaczaniu rynku produktowego i geograficznego podkreślenia wymaga specyfika rynku jakim jest teren Szpitala, bowiem można go rozpatrywać w dwóch aspektach:

1. miejsca wykonywania zabiegów i świadczeń zdrowotnych,
2. miejsca odwiedzin chorych osób.

W przedmiotowej sprawie należy stwierdzić, że teren szpitala, jako miejsce odwiedzin chorych osób, gdzie obowiązuje nakaz chodzenia w obuwiu ochronnym wyznacza specyficzny, aczkolwiek odrębny mikrorynek. Tak wąskie wyznaczenie jego granic nie jest ewenementem w dotychczasowej praktyce, bowiem jak na to wskazuje orzecznictwo Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, rynek właściwy mogą wyznaczać usługi prosektoryjne świadczone w jednym prosektorium zlokalizowanym na terenie jednego szpitala (por.: wyroki z dnia 27 kwietnia 2005r. sygn. akt XVII AmA 7/04 i sygn. akt XVII AmA 9/04).

Przedmiot rynku (tu: jednorazowe obuwie ochronne) związany jest funkcjonalnie z terytorium szpitala, bowiem poza nim popyt na ten towar jest znikomy, a możliwości zaopatrzenia się weń ograniczone.

Mając to na uwadze należało uznać, że rynkiem właściwym w sprawie jest rynek sprzedaży jednorazowego obuwia ochronnego na rzecz osób odwiedzających swoich bliskich w szpitalu w S(...). Sprzedaż ta dokonywana była poprzez sieć automatów znajdujących się na oddziałach i izbach przyjęć oraz kiosk „RUCH”-u.

Nie ulega kwestii, że dyrekcja Szpitala może wpływać na działalność prowadzoną przez innych przedsiębiorców na jego terenie, jeśli wynika to z odrębnych przepisów, racjonalnie uzasadniających wprowadzanie ograniczeń na dany towar; dotyczy to w szczególności przepisów ustawy z dnia 9 listopada 1995r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 1996r. Nr 10 poz. 55, ze zm) oraz ustawy z dnia 26 października 1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2002r., Nr 147, poz. 1231, ze zm.). W pozostałych przypadkach Szpital nie ma możliwości limitowania grupy towarów, które są legalnie dopuszczone do obrotu, tym bardziej tych, na których sprzedaż sam zezwala.

Jak już wskazano, działanie stron porozumienia polegające na podpisaniu umowy z dnia 26 stycznia 2001r. ustanawiającej prowadzenie sprzedaży obuwia ochronnego przez F.H.U. K. Z. na zasadach wyłączności, miało przede wszystkim skutek antykonkurencyjny, bowiem ograniczyło dostęp do tego rynku innym przedsiębiorcom nie objętym porozumieniem, a efekt antykonsumencki był jego pochodną.

Umowy, na podstawie których udzielona zostaje przedsiębiorcom wyłączność, są często występującą formą porozumień ograniczających konkurencję. Przybiera ona w praktyce różne postaci i może być wyłącznością, o której mowa w art. 550 k.c., odnoszącą się do umów sprzedaży, na podstawie których zagwarantowana zostaje przez sprzedawcę wyłączność dostarczania towarów na rzecz określonego przedsiębiorcy lub spełniania innego świadczenia, jak również może oznaczać desygnowanie przez jednego przedsiębiorcę, w ramach posiadanych przez niego uprawnień do wyłącznego prowadzenia przez innego działalności w wyznaczonej sferze. Porozumienie takie występuje w relacjach gospodarczych zwykle niezależnie działających na rynku przedsiębiorców, dla których umowa jest podstawą stworzenia stałych więzi gospodarczych. Zarzuty oparte na zawieraniu ww. porozumień, tj. ograniczających dostęp do rynku lub eliminujących z rynku przedsiębiorców nie objętych porozumieniem stanowią przedmiot bogatego orzecznictwa (por. m.in. wyroki Sąd Ochrony Konkurencji: z dnia 24 stycznia 1991r., XV Amr 19/90, OG 1991, z. 4, poz. 76, z komentarzem M. du Vall; z dnia 27 października 1992r. XVII Amr 21/92, OG 1993, z.1, poz. 8, z komentarzem J. Napierały; z dnia 14 czerwca 1995r., XVII Amr 11/95, Wok. 1996, Nr 6).

W przedmiotowej sprawie nie mogą mieć zastosowania przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 sierpnia 2002r. w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję (Dz. U. z 2002r. Nr 142, poz. 1180; z 2004r. Nr 95, poz. 951). Wynika to stąd, że zawarte umowy dotyczyły najmu powierzchni pod automaty z obuwem ochronnym i kiosk „RUCH-u”, natomiast rozporządzenie odnosi się do porozumień dystrybucyjnych. Jak wynika z ustaleń Szpital nie jest sprzedawcą obuwia ochronnego a F.H.U. K. Z. zaopatruje się w ten towar w zupełnie innych miejscach.

Przepis art. 11 a ust.1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów stanowi, iż jeżeli w toku postępowania antymonopolowego zostanie uprawdopodobnione – na podstawie okoliczności sprawy, informacji zawartych we wniosku lub będących podstawą wszczęcia postępowania z urzędu – że został naruszony zakaz, o którym mowa w art. 5 lub art. 8, a przedsiębiorca lub związek przedsiębiorców, któremu jest zarzucane narusze-

nie tego zakazu, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom, Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, zobowiązać przedsiębiorcę lub związek przedsiębiorców do wykonania tych zobowiązań.

Art. 11 a ust.2 stanowi, iż w decyzji, o której mowa w ust. 1 Prezes Urzędu może określić termin wykonania tych zobowiązań, natomiast ust. 3 ww. przepisu stanowi, iż w decyzji, o której mowa w ust. 1 Prezes Urzędu nakłada na przedsiębiorcę lub związek przedsiębiorców obowiązek składania w wyznaczonym terminie informacji o stopniu realizacji zobowiązania.

W ocenie organu antymonopolowego, w przedmiotowej sprawie, wszystkie warunki implikujące możliwość zastosowania tego przepisu zostały wypełnione, gdyż:

- przedsiębiorca K. . w S(...):
  - w odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania antymonopolowego powołał się na art. 11a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i zobowiązał się do zaniechania praktyk zarzucanych przez organ antymonopolowy (k. 29), a następnie przesłał zobowiązanie formułując jego treść w sposób następujący: *„zobowiązuję się do zaniechania określonych działań, tj. w szczególności do rezygnacji w kolejnych aneksach do umowy z dnia 26.01.2001r. lub umowach następnych z postanowienia, w którym zastrzegam sobie wyłączność sprzedaży obuwia ochronnego na terenie SPWSZ w S(...) oraz nie zawierania podobnych porozumień w przyszłości”* (k. 37).
- SPWSZ w S(...):
  - już w trakcie postępowania wyjaśniającego oświadczył, że *„zastosuje się do zaleceń Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w zakresie wyłączności sprzedaży obuwia ochronnego na terenie Szpitala”* (k. 15); następnie w trakcie postępowania antymonopolowego oświadczył, że *„sporządzając nową umowę na sprzedaż obuwia ochronnego na terenie Szpitala, nie umieści zapisu o „wyłączności”* (k. 27), co potwierdziła treść otrzymanego przez organ antymonopolowy w dniu 19 września 2005r. aneksu nr 4 do umowy z dnia 26.01.2001r. zawarty w dniu 12.05.2005r. (k. 31-32), a następnie przesłał zobowiązanie formułując jego treść w sposób następujący: *„Samodzielny Publiczny Wojewódzki Szpital Zespolony w S(...) zobowiązuje się do rezygnacji z zapisu o wyłączności w kolejnych sporządzanych aneksach do umowy z dnia 26.01.2001r. oraz następnym umowach na sprzedaż obuwia ochronnego na terenie Szpitala. Ponadto Szpital zobowiązuje się do nie umieszczania klauzuli o wyłączności w zawieranych w przyszłości porozumieniach, umowach”* (k. 36);

Mając na uwadze wszystkie okoliczności sprawy, Prezes Urzędu przychylił się do złożonych wniosków i przyjął przedstawione przez strony porozumienia zobowiązania, kierując się przy tym następującymi przesłankami:

- ✓ skarżeni dobrowolnie przyznali się do naruszenia przepisów ustawy antymonopolowej,
- ✓ skutek kwestionowanego porozumienia miał ograniczony zakres,
- ✓ już w trakcie trwania niniejszego postępowania Szpital i najemca zmienili umowę najmu i usunęli z niej kwestionowany przez organ antymonopolowy zapis. W ten sposób cel ustawy antymonopolowej został osiągnięty.

Jednocześnie, przy dokonywaniu oceny skuteczności przedsięwziętych działań, organ antymonopolowy uznał, że złożone zobowiązania, a przede wszystkim wprowadzenie

w dniu 12.05.2005r. aneksu nr 4 do umowy z *dnia 26.01.2001r.* eliminującego zapis § 7, w którym najemca zastrzegł sobie wyłączność sprzedaży obuwia ochronnego na terenie SPWSZ w S(...), okazały się wystarczające dla zapobieżenia naruszeniom ustawy.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w pkt I sentencji.

Art. 11 a ust. 3 stanowi, iż w decyzji, o której mowa w ust. 1 ustawy Prezes Urzędu nakłada na przedsiębiorcę lub związek przedsiębiorców obowiązek składania w wyznaczonym terminie informacji o stopniu realizacji zobowiązania. W przedmiotowej sprawie uznano, termin do dnia 15 grudnia 2005r. za całkowicie wystarczający dla powiadomienia organu antymonopolowego o stopniu realizacji zobowiązania.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w pkt II sentencji.

Zgodnie z treścią art. 11 a ust. 4, w przypadku wydania przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów decyzji, o której mowa w art. 11 a ust. 1 nie stosuje się art. 9-11 oraz art. 101 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy antymonopolowej.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 K.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje stronom odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury w Gdańsku.

Podpisał:
z upoważnienia Prezesa UOKiK
Dyrektor Delegatury UOKiK w Gdańsku
Roman Jarzabek

Otrzymują:

1. Samodzielny Publiczny Wojewódzki Szpital Zespolony w S(...)
2. FH-U K. Z. w S(...)